

2.

“Đi Tìm Thời Gian Đã Mất.”

Dalat, thứ Bảy 20/12/1975

Ba giờ chiều ngày 20/12, tôi đã có mặt tại Dalat. Khí trời rất lạnh. Đi ngang qua nhà Nguyễn nơi đầu dốc Duy Tân, tôi không dám nhìn, cúi đầu bước thẳng.

Đột nhiên, ngay ngã ba Phan Đình Phùng & Hoàng Diệu, nghe tiếng chân dồn dập đằng sau, tôi quay lại. Nguyễn đang đưa tay níu vai tôi; khuôn mặt tái xanh; đôi mắt rục rủa điên đảo. Cả hai cứ đứng ngây người giữa phố.

Mãi lúc lâu, giọng Nguyễn nhỏ, điệu van vãn:

“Chúng mình đi ngang *dancing* Duy Tân một lần nghe Mẫn!”

Mưa rơi nhẹ hạt. Mây trời giăng thấp. Con đường Duy Tân vốn tĩnh lặng, bây giờ càng im lìm như chết. Núi đồi Cam Ly chập chùng nét đẹp lạnh lẽo mùa đông. Nỗi buồn vô cùng bao trùm môi, mắt Nguyễn. Ngang qua *dancing* Duy Tân, bàn tay Nguyễn dường như xiết mạnh hơn trên năm ngón tay tôi.

Chàng kể:

“Ba đêm rồi, Nguyễn nhớ thương Mẫn đến không cách nào ngủ được. Trời Dalat lạnh và có mưa da diết. Nguyễn như điên đảo, giống hệt con thú bị thương nằm một mình nơi góc rừng vắng. Hôm nay trời cũng mưa suốt ngày, Nguyễn chỉ quanh quẩn trong nhà, nghe mưa rơi và càng nhớ Mẫn hơn.”

Về ngây dại, đôi má hốc hác, nơi chàng nói lên rõ rệt trạng thái buồn bã. Tôi đo lường được sự gầy đi trên thân hình Nguyễn. Cúi đầu, tôi cố che giấu tất cả mọi xúc động đang lan tràn cơ thể. Tuy nhiên, cũng biết rất rõ đôi mắt u hoài của Nguyễn phủ ngập trên tôi.

Nguyễn hỏi:

“Mẫn có nhớ Nguyễn không?”

Tôi đáp ừ dột:

“Ba hôm rồi, có lúc nghĩ Nguyễn không bao giờ còn tìm đến, trái tim Mẫn chột như đau nhói. Nguyễn rất dịu dàng và không hề muốn đem nỗi buồn đến cho Mẫn, nhưng trong định mệnh đã từng xảy ra nhiều lần tan vỡ đột ngột, nên không thể nào Mẫn còn tin tưởng tuyệt đối được bất cứ điều gì.”

Nguyễn e dè:

“Ngay với tình yêu của Nguyễn?”

Tôi nhìn thẳng Nguyễn:

“Đúng vậy!”

Cả con người Nguyễn chột như rũ xuống, đôi mắt dại hẳn. Tâm tư tôi giao động mạnh.

Xiết tay Nguyễn, tôi ngậm ngùi bày tỏ:

“Nếu Nguyễn không vướng vào Mẫn, hẳn giờ đây, trong mùa Noel rộn rã, Nguyễn đã có thể sống rất hạnh phúc cùng gia đình và cả người con gái nào đó Nguyễn yêu.”

Nguyễn lắc đầu:

“Mẫn đừng nói vậy. Mình nên dẹp qua một bên mọi chuyện ấy đi. Nguyễn chỉ cần biết rằng Mẫn đang hiện diện tại Dalat là đủ. Nguyễn khổ sở cũng chỉ vì thương Mẫn và Trần Sa quá đó thôi.”

Tôi lặng im, mím nụ cười héo hắt.

Buổi chiều trôi chậm trên đồi núi. Bóng tôi dần dần lan rộng. Dù đã uống với nhau vài cốc rượu nơi chiếc quán nhỏ dốc Nhà Bò để gầy hơi ấm, cả hai vẫn bị vây chộp bởi cái lạnh dữ dội.

Trên đường về phố thị, Nguyễn ôm vai tôi, ghi sát vào người như cố gắng đỡ giùm cho tôi cơn run rẩy. Những giọt sương chiều bám đầy trên tóc. Trong tay Nguyễn, tôi như ngất ngây vì cái đẹp không gian bất ngờ tìm thấy. Dalat của một thời tan tác vừa trôi qua không lâu trước đó. Dalat của Nguyễn, và cũng là của tôi, *mãi mãi*, kể từ kỷ niệm hôm nay.

Tại một ngõ tối từ Phan Bội Châu dẫn tới Bờ Hồ, Nguyễn dừng lại, cúi hôn lên môi tôi thật dịu dàng trân trọng. Vòng tay chàng xiết quanh đôi vai nhỏ, chặt đến nỗi khiến tôi nghẹt thở. Đầu đó trên từng cử chỉ, dáng điệu chàng, tôi đo lường được nỗi buồn đến dường tuyệt vọng.

Hai hàm răng cắn chặt, tiếng nói tôi ngất quăng:

“Nguyễn yên tâm! Mẫn sẽ ở lại Dalat với Nguyễn cho đến hết ngày 25/12. Yêu Nguyễn, Mẫn có thể nhận chịu tất cả.”

Giọng Nguyễn thờ thẩn:

“Cảm ơn Mẫn!”

*

**

Lúc 9 giờ đêm, theo lời Nguyễn dặn, tôi đến ngồi nơi quán *café* Đa Thành đầu phố Duy Tân, cách một lòng đường, đối diện ngôi nhà Nguyễn.

Trên *balcon* lầu ba, Nguyễn đứng lặng. Cái dáng cao gầy khinh khoáng in hẳn lên bức vách bằng kính tối om một hình ảnh thật nhiều sống động. Hốt nhiên, nghe lòng rung lên thứ tình cảm kỳ quặc: tôi vừa thương Nguyễn lại cũng vừa xót xa cho chính mình không ít. Đây đúng là sự so le như cả hai thường đề cập. Giữa cái đầu tôi cứ đảo đi đảo lại những câu trong một bài hát nào rất cũ:

“*Ngoài kia gió sương mờ*

Lìa cây lá giang hồ

Về đâu, về đâu?”

*Ngày xuân thoát đi dân
Lòng ta tái tê sầu
Người cười nhưng ta vẫn khóc thầm
Đời chim bạt gió
Dừng chân dưới mưa dầm
Nhìn lâu nguy nga ước mơ thầm
Bao nhiêu xuân qua lòng không tình yêu!”*
Một thứ định mệnh so le ! Tôi biết Nguyễn cũng thật đau khổ khi nhìn thấy tôi vẫn còn lang thang trên phố lạnh, nhưng biết làm sao ?!
[]

Thư Nguyễn viết cho Trân Sa.

Dalat, đêm Mãn và Trân Sa lên với Bố, 19/12/1975.

Trân Sa,

Đọc xong những trang Mãn viết, Bố như ngát ngư. Một cảm giác ghen ghen chận ở đầu cổ. Mãn yêu Bố nhiều quá Trân Sa ạ. Bố biết điều ấy lâu rồi, nhưng ít ra Bố viết lại đây một lần nữa để đáp trả tình yêu ấy. Có lẽ Bố phải nhủ với lòng mình câu trên suốt đời thôi.

[]